

วารสารช่อพะยอม
ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน) พ.ศ. 2558
CHOPHAYOM JOURNAL
Vol.26 No.1 (January-June) 2015
ISSN 1513-5462

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตำบลตลาด อำเภอเมือง
จังหวัดมหาสารคาม 44000

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่งานวิจัยและผลงานทางวิชาการสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ตลอดจนด้านสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
2. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาการในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ตลอดจนด้านสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
3. เพื่อส่งเสริมให้นักวิชาการและผู้สนใจได้นำเสนอผลงานวิชาการในรูปแบบความวารสาร
4. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตลอดจนด้านสหวิทยาการ
ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน	ผู้ทรงคุณวุฒิ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรทิพย์ วรกุล	คณบดี
ดร. พิทยวัฒน์ พันธะศรี	รองคณบดี
อาจารย์ณิชาภา ยศุตมธาดา	รองคณบดี

กำหนดออก ปีละ 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – มิถุนายน และ ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม
จำนวนพิมพ์ 300 เล่ม

ทุกบทความได้รับการตรวจสอบความถูกต้องทางวิชาการโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

วารสารช่อพะยอม

สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ผ่านการรับรองคุณภาพของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) และอยู่ในฐานข้อมูล TCI

กองบรรณาธิการ

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชมพูนุท เมฆเมืองทอง

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

อาจารย์ชุมแพร์ บุญเย็น

สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

กองบรรณาธิการจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร. ลิขิต อีร์เวคิน

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

รองศาสตราจารย์ ดร. ปฐุม หงส์สุวรรณ

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร. มาลี ไชยเสนา

สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ ลิมาภิรักษ์

ประธานมูลนิธิงานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นอีสาน มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิตรกร โพธิ์งาม

สาขาวิชาพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐพงศ์ บุญเหลือ

สาขาวิชาการจัดการชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ราชันย์ นิลวรรณภา

สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อาจารย์ ดร. นิพนธ์ โชะเฮง

ภาควิชาการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาจารย์ ดร. ศิริเพ็ญ อัดไพบุลย์

สาขาวิชานาฏศิลป์และการละคร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

อาจารย์ ดร. กนกพร รัตนสุริระกุล

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กองบรรณาธิการจากผู้ทรงคุณวุฒิภายในมหาวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ ดร. บุญยงค์ เกศเทศ

สาขาวิชาภาษาไทย

รองศาสตราจารย์ ดร. ณรงค์ฤทธิ์ โสภา

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ สิงห์เลิศ
Dr. Craig J. Wheway

สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer review)

ผู้ประเมินบทความวารสารช่อยะยอม ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 พุทธศักราช 2558 (เดือนมกราคม - เดือนมิถุนายน)

รองศาสตราจารย์ ดร. สถาพร พันธุ์ณี

ข้าราชการบำนาญ (สาขาวิชาภาษาไทย)

รองศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ สุขศรีงาม

บัณฑิตศึกษา คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร. ขวลิต ชูกำแพง

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร. นิรุต ถึงนาค

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร. ยุภาพร ยุภาศ

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ราชนีย์ นิลวรรณภา

สาขาวิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

มหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มารศรี สอทิพย์

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชมพูนุท เมฆเมืองทอง

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนุวัต ชัยเกียรติธรรม

กลุ่มวิชาภาษาฝรั่งเศส คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ สิงห์เลิศ

สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุธินี อัดถากร

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันญา เคนาภูมิ

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประสพสุข ฤทธิเดช

สาขาวิชาการศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ ดร. ศิริเพ็ญ อัดไพบูลย์

สาขาวิชานาฏศิลป์และการละคร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี

อาจารย์ ดร. กนกพร รัตนสุธีระกุล

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

อาจารย์ ดร. นิพนธ์ โชะเฮง

ภาควิชาการเมืองและการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาจารย์ ดร. ทักษวัฒน์ เหล่าสุวรรณ

สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ ดร. อวยชัย วัฒนา

กลุ่มวิชาวิถีไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ ดร. พิทยวัฒน์ พันธศรี

สาขาวิชาเทคโนโลยีดนตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม

อาจารย์ ดร. ระพีพันธ์ ศิริสัมพันธ์

สาขาวิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ออกแบบปกและรูปเล่ม

อาจารย์อำพร แสงไชยา

อาจารย์ภาณุพงศ์ ธนะโคตร

พิสูจน์อักษร รูปแบบบทความ และการอ้างอิง

อาจารย์ชุตติภา กองสมบัติ

อาจารย์เขว่นประภา จันทูมา

อาจารย์สรภรณ์ สุวรรณแสง

อาจารย์สุวิชาน อุ้นอุดม

อาจารย์ชุมแพร บุญยืน

อาจารย์ศิรินา วอนแก่น้อย

อาจารย์สุมาลี พลขุนทรัพย์

อาจารย์อลิสสา เล็กวานิชย์

ประสานงานและสื่อสารสัมพันธ์

นางประภาวี	อัศษาดศรี
อาจารย์อลิสา	เล็กวานิชย์
อาจารย์พยงค์	มูลวาปี
นายธรรมรัตน์	รัตนพันธุ์

ข้อกำหนดเฉพาะของวารสาร

1. บทความทุกเรื่องที่ตีพิมพ์ในวารสารต้องผ่านการกลั่นกรองและการตรวจความถูกต้องทางวิชาการโดยผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งผู้ประเมินอิสระ (Peer review) อย่างน้อย 2 คน ต่อ 1 บทความ
2. ข้อคิดเห็นใด ๆ ของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้เป็นของผู้เขียน คณะผู้จัดทำวารสารไม่ทักตะและข้อคิดเห็นใด ๆ ในวารสารต้องเป็นทักตะของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับทักตะเหล่านั้น และไม่ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ
3. กองบรรณาธิการวารสารต้องสงวนสิทธิ์การคัดลอกโดยการอ้างอิงแสดงที่มา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การศึกษาภาวะผู้นำของผู้บริหารในอุตสาหกรรมบริการ
กรณีศึกษา: ธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย
The Study of the Administrator's Leadership Styles in Hospitality
Industry : A Case Study from Tourism Business in North – East Thailand

จรินทร์ พักประไพ
Jarin Phakprapai

บทคัดย่อ

วิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย รวมถึงการแสดงผลพฤติกรรมที่สามารรถเชื่อมโยงระหว่างตัวบุคคลกับองค์การในสถานการณ์ต่างๆ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว กลุ่มตัวอย่าง คือผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ที่มีตำแหน่งในระดับหัวหน้างานขึ้นไปจำนวน 57 คน โดยเก็บข้อมูลจาก 19 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดละ 3 คน ทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าไค-สแควร์ ที่ได้จากการคำนวณของโปรแกรม SPSS

ผลการวิจัยพบว่าผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีการใช้รูปแบบผู้นำมากกว่า 1 รูปแบบ ตามความเหมาะสมภายใต้สถานการณ์และลักษณะของสิ่งแวดล้อมในที่ทำงานที่แตกต่างกันไป และผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้ สรุปได้ว่า ตัวแปรอายุ การศึกษา อายุงาน และตำแหน่งงาน ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว แต่สถานการณ์และลักษณะของสิ่งแวดล้อมจะเป็นตัวกำหนดว่า ผู้บริหารในแต่ละช่วงอายุ ระดับการศึกษา อายุงาน และในแต่ละตำแหน่งงาน ควรกำหนดรูปแบบผู้นำอย่างไรให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไป อย่างไรก็ดี ไม่ว่าผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวจะอยู่ในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมแบบใด ก็จะปรับใช้รูปแบบผู้นำมากกว่า 1 รูปแบบ ควบคู่กันไปได้อย่างเหมาะสม

จากผลสรุปการวิจัยข้างต้น ทำให้ทราบถึงปัญหาบางประการของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหาดังกล่าว คือผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวควรเสริมสร้างทักษะด้านการออกคำสั่งที่มีความชัดเจนและควรเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญต่อสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมของการทำงาน โดยเฉพาะคุณลักษณะของพนักงาน จะทำให้ท่านในฐานะผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวสามารถสร้างความพึงพอใจหรือจูงใจพนักงานได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ : ภาวะผู้นำ รูปแบบผู้นำ ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว สถานการณ์

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาการจัดการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ABSTRACT

Objectives of this research were to study administrator's characteristic of tourism business in North – East Thailand include exhibiting leadership behavior, relating personal and organizational situations and to study the relationship between factors and the administrator's leadership styles in tourism business.

The sampling comprised 57 administrators working in tourism business from 19 provinces in North – East Thailand. Data was collected from the questionnaires by purposive selection of 3 administrators in each province. The data were analyzed by SPSS Program and the test of differences by Chi-Square test.

The research results showed that administrators in tourism business in the North – East exhibited more than one leadership style. They modified their leadership styles appropriately to different environmental and situational factors. The results of the test showed that leadership styles were not significantly varied by age, education, work period and position. Under the different environmental and situational factors, the administrators in tourism business have exhibited more than 1 leadership style.

Recommendations of this research have indicated that the solutions employed by the administrators, need to accumulate more direct skills and pay attention to environmental and situational factors, especially, colleague characters. This enables the administrators in tourism business motivate their colleagues properly.

Keywords : Leadership, Leadership Styles, Administrator in Tourism Business, Situations

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ผู้นำหรือผู้บริหารนับเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากองค์ประกอบหนึ่งในกระบวนการบริหาร ผู้นำที่มีประสิทธิภาพมีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กรในการบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ผู้บริหารหรือผู้นำในธุรกิจประเภทต่างๆ ย่อมมีรูปแบบของผู้นำที่แตกต่างกันไปตามลักษณะหรือรูปแบบของธุรกิจ ภาพลักษณ์ของผู้บริหารจะสะท้อนถึงบทบาทการทำงานในฐานะผู้บริหารในธุรกิจนั้นๆ โดยเฉพาะธุรกิจใอุตสาหกรรมบริการ ที่นับวันจะได้รับความสนใจและมีความสำคัญยิ่งขึ้น ในฐานะธุรกิจไร้พรมแดน รูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจบริการนี้จึงน่าจะมีรูปแบบเฉพาะซึ่งแตกต่างจากธุรกิจ

ประเภทอื่นๆ และควรได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับรูปแบบผู้นำของผู้บริหารให้ธุรกิจบริการในยุคปัจจุบัน

สำหรับประเทศไทย ธุรกิจนำเที่ยวเป็นหน่วยธุรกิจที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยมีการกำหนดประเภทของธุรกิจนำเที่ยวไว้หลายรูปแบบ ธุรกิจนำเที่ยวแต่ละรูปแบบในประเทศไทย ยังมีการแบ่งแผนกหรือหน่วยบริการแยกย่อยออกไปอีกในแต่ละบริษัท ผู้บริหารที่อยู่ในแต่ละแผนกหรือหน่วยบริการของธุรกิจนำเที่ยว จึงน่าจะมีการบริหารงานที่แตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้บริหารเหล่านี้น่าจะมีอยู่ร่วมกัน คือ รูปแบบผู้นำในอุตสาหกรรมบริการ และรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว

การกำหนดขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย เป็นกลุ่มผู้บริหารในบริษัทที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยเพราะเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งน่าจะมีรูปแบบผู้นำที่เป็นลักษณะเฉพาะ น่าสนใจที่จะเข้าไปศึกษาให้เห็นถึงรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยว่าจะมีรูปแบบผู้นำที่สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับรูปแบบผู้นำตามทฤษฎีภาวะความเป็นผู้นำอย่างไรบ้าง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาลักษณะของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาถึงการแสดงพฤติกรรมการนำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

สมมุติฐาน

อายุ การศึกษา อายุงาน และตำแหน่งงาน เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำการค้นคว้าและศึกษาทฤษฎีภาวะผู้นำและลักษณะการประกอบธุรกิจนำเที่ยว รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีภาวะผู้นำ ได้แก่ ทฤษฎีว่าด้วยลักษณะของผู้นำทฤษฎีภาวะผู้นำอาศัยรูปแบบพฤติกรรมของผู้นำหรือทฤษฎีพฤติกรรมของผู้นำทฤษฎีตามสถานการณ์

2. ลักษณะการประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้แก่ ระบบการจัดจำหน่ายบริการการท่องเที่ยว ตัวแทนจัดการเดินทาง ผู้ขายส่งบริการการท่องเที่ยว การจัดจำหน่ายโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ การจัดระเบียบการประกอบธุรกิจนำเที่ยว

3. ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาวะผู้นำ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมองค์การและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานในธุรกิจนำเที่ยว

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาวิจัยที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ที่มีตำแหน่งงานในระดับหัวหน้างานและ / หรือผู้จัดการขึ้นไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การสำรวจเอกสารและการรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลจากตำราเอกสารต่างๆ(ข้อมูลทุติยภูมิ)

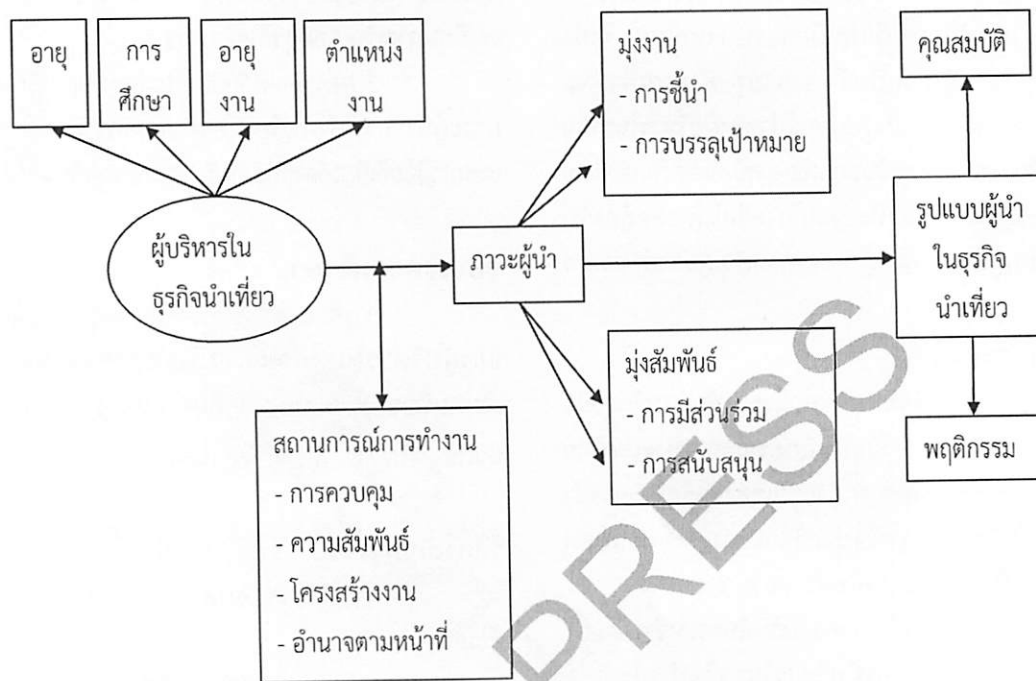
เอกสารอ้างอิงหลัก ได้แก่ ตำราเกี่ยวกับการวิเคราะห์พฤติกรรมบุคคลในองค์การและ/หรือพฤติกรรมองค์การตลอดจนการค้นคว้าหาข้อมูลจาก Internet เพื่อการค้นคว้าบทความ หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้นำทฤษฎีภาวะผู้นำและผู้บริหารงานในธุรกิจนำเที่ยว

2. ข้อมูลจากงานสนาม (ข้อมูลปฐมภูมิ)

ผู้ศึกษาวิจัยใช้การสัมภาษณ์ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยโดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยกำหนดผู้บริหารไว้จังหวัดละ 3 ตัวอย่าง แบ่งตามลำดับชั้นของการบริหาร คือ 1.) ผู้บริการระดับสูง 2.) ผู้บริการระดับกลาง และ 3.) ผู้บริการระดับต้น

กรอบในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรคือผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่มีตำแหน่งงานในระดับหัวหน้างานและ/หรือผู้จัดการขึ้นไปการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นการเลือกตัวอย่างโดยคำนึงถึงความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยการขอเข้าสัมภาษณ์กลุ่มประชากรตัวอย่างในบริษัทนำเที่ยววิธีนี้จะทำให้ได้สมาชิกของกลุ่มประชากรเป้าหมายตามที่ต้องการศึกษากำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเก็บข้อมูล 57 ราย จากการสุ่มตัวอย่างบริษัทนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ทั้ง 19 จังหวัด จังหวัดละ 3 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบบสอบถามจะมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวทั่วไป

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานภาวะหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อทราบถึงทัศนคติและพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว

การทดสอบแบบสอบถาม

จากการทำการทดสอบแบบสอบถามพบว่ามีความแปรปรวนต่ำ คือ ตัวแปรรายได้และตัวแปรสถานภาพนั้นไม่มีความชัดเจนที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพราะมีความไม่แน่นอน

ของรายได้กับการเป็นผู้นำโดยตัวแปรอื่นๆจะมีความชัดเจนและมีความเกี่ยวข้องมากกว่าจึงจะไม่นำตัวแปรทั้ง 2 ดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการรวบรวมแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาทำการตรวจสอบข้อมูล และจะทำการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยในการคำนวณและทำตารางผลลัพธ์ ผู้วิจัยจะนำค่าสถิติที่ได้จากการประมวลผลดังกล่าว มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยเลือกวิธีการทางสถิติที่ไม่ใช้พารามิเตอร์ในการทดสอบความแตกต่างของข้อมูล เนื่องจากลักษณะข้อมูลที่จะได้เป็นแบบไม่ต่อเนื่อง คือค่าที่ได้จะถูกแยกออกเป็นประเภทออกจากกัน การแจกแจงทางสถิติจึงเป็นการคำนวณความถี่สำหรับแต่ละค่าตัวแปรสมมุติของข้อมูลวิธีที่เหมาะสมในการวิเคราะห์สมมุติฐานสำหรับข้อมูล คือ การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square) โดยเป็นเทคนิคแบบทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าความถี่ของสิ่งที่ทดสอบมาได้จริงในแต่ละตัวแปรจะมีความสัมพันธ์กับความถี่ที่หวังไว้ตามสมมุติฐานหรือไม่ และกำหนดระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.05 ถ้าค่าที่คำนวณได้มากกว่าค่าในตาราง แสดงว่าผลในตัวแปรต่างๆ สัมพันธ์กัน ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับภาวะผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยและทราบถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรกับรูปแบบผู้นำและพฤติกรรมความ เป็นผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมความเป็นผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยต่อไป

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยส่วนใหญ่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ มีอายุอยู่ในช่วง 31-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.7 ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ที่อายุต่ำกว่า 30 ปี แล้วได้เป็นผู้บริหารมีเพียงร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่าง โดยเป็นผู้บริหารระดับกลางเป็นส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าอายุมีผลต่อการเข้ามาเป็นผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวปัจจัยที่ส่งผลให้คนอายุต่ำกว่า 30 ปีได้เข้ามาบริหารเป็นผู้บริหาร คือ ระดับการศึกษาและอายุการทำงาน เมื่ออายุมากขึ้นอายุงานก็สูงไปด้วย โอกาสที่ก้าวเข้าสู่ตำแหน่งบริหารจะมีเพิ่มขึ้นเช่นกัน โดยมีความสัมพันธ์กับระดับชั้นของการบริหารจากระดับกลางระดับกลางและระดับสูง ในผู้ที่มีการศึกษาสูงก็จะมีโอกาสเข้าสู่ตำแหน่งบริหารได้เร็วขึ้นมีข้อสังเกตที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี ซึ่งมีอายุมากแต่อายุงานต่ำกว่า 5 ปี เป็นเพราะมีการเปลี่ยนงานและเริ่มนับอายุงานของที่ทำงานใหม่ หากรวมอายุงานจากที่ทำงานเก่าด้วยน่าจะมีอายุงาน 5-10 ปีขึ้นไป

ด้านการศึกษาพบว่าผู้บริหารในธุรกิจนี้มีการศึกษาที่ดีมีผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างผู้ที่จบระดับปริญญาโทส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารระดับกลางขึ้นไปต่างกับผู้ที่มีการศึกษาน้อยที่ต้องใช้อายุงานหรือประสบการณ์ที่ค่อนข้างสูงจึงจะมีโอกาสได้รับตำแหน่งบริหารซึ่งส่วนมากก็จะได้เป็นเพียงผู้บริหารระดับล่างยกเว้นแต่ผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการที่ได้เป็นผู้บริหารระดับสูง มีประมาณร้อยละ 3.33 ของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปจะมีโอกาสที่จะได้รับการยอมรับจาก

เจ้าของกิจการธุรกิจนำเที่ยวให้รับตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงและมีรายได้สูงขึ้นตามไปด้วย คือผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากกว่าร้อยละ 50 และผู้มีการศึกษาในระดับปริญญาโทมากกว่าร้อยละ 30 ของผู้มีรายได้มากกว่า 50,000 บาท ซึ่งเป็นรายได้ในระดับของผู้บริหารระดับสูง แต่ก็มีข้อสังเกตว่ามีผู้ที่สำเร็จการศึกษาที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีคือระดับอนุปริญญา และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีโอกาสที่จะได้รับตำแหน่งงานในระดับของผู้บริหารระดับสูงได้รวมถึงการมีรายได้ที่สูงขึ้นตามไปด้วย แต่ผู้ที่มีโอกาสดังกล่าวส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าของกิจการธุรกิจนำเที่ยวเช่นเป็นญาติพี่น้องรวมถึงการเป็นเจ้าของแต่ก็จัดได้ว่าเป็นส่วนน้อยคือมีเพียงร้อยละ 10 ของผู้บริหารทั้งหมด โดยส่วนใหญ่การได้รับตำแหน่งการบริหารในระดับสูงและการมีรายได้สูงนั้นยังเป็นกลุ่มของผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไปอยู่ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการมีรายได้ที่สูงและการมีโอกาที่จะได้รับตำแหน่งงานในระดับผู้บริหารระดับสูงขึ้นอยู่กับระดับของการศึกษาการวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์การนำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตามแนวทฤษฎี Contingency Theory

ตัวแปร: อายุ

ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบผู้นำตามแนวทฤษฎี Contingency Theory คือ ขนาดการควบคุมสถานการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับสมาชิกโครงสร้างของงานและระบบอำนาจตามหน้าที่

ผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีขนาดการควบคุมสถานการณ์ปานกลางความสัมพันธ์กับพนักงานไม่มีโครงสร้างงานชัดเจนทำให้มีอำนาจตามตำแหน่งที่ชัดเจนคืออยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ไม่ค่อยเหมาะสม

เนื่องจากความสัมพันธ์กับพนักงานหรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ชัดเจนเป็นเพราะอายุน้อยจึงไม่ได้รับการยอมรับผู้บริหารในกลุ่มนี้จึงมีรูปแบบผู้นำที่มุ่งงานเพื่อให้เกิดการยอมรับจากผู้ร่วมงานและยังมีรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์ เนื่องจากการทำงานบริการต้องอาศัยการร่วมมือกัน

ผู้บริหารที่มีอายุระหว่าง 31-41 ปี

ถือว่าอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีความเหมาะสมกับรูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานแต่ในงานในบริษัทนำเที่ยวเป็นงานบริการที่ต้องทำงานร่วมกับพนักงานคนอื่น ๆ จึงต้องมีรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์ด้วย

ผู้บริหารที่มีอายุระหว่าง 41-51 ปี

อยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับการใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์แต่ผู้บริหารในกลุ่มนี้มีระบบการใช้อำนาจและความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานไม่ชัดเจนจึงต้องปรับใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานเข้ามาช่วยเพื่อสร้างความชัดเจนของแผนงานทดแทนความไม่ชัดเจนของอำนาจและความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดี

ผู้บริหารที่มีอายุมากกว่า 50 ปี

มีความเหมาะสมที่ใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์แต่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจนต่อผู้ร่วมงานจึงต้องทดแทนด้วยการปรับใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน

ตัวแปร: การศึกษา

ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบผู้นำตามแนวทฤษฎี Contingency Theory คือขนาดการควบคุมสถานการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับสมาชิกโครงสร้างของงานและระบบอำนาจตามหน้าที่

กลุ่มผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่มีการศึกษาระดับ ม.ปลาย/ปวช. และมีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. อยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีระดับการควบคุมปานกลาง มีความเหมาะสมในการใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์แต่เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานไม่ชัดเจน จึงมีการปรับใช้

รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานเข้ามา ใช้ควบคู่กัน

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีระดับการควบคุมสูงมีการใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานเนื่องจากโครงสร้างของงานไม่ชัดเจนการมุ่งงานเป็นการวางแผนงานให้มีความชัดเจนจึงมีความสอดคล้องที่ผู้บริหารกลุ่มนี้ จะเน้นรูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานมากกว่ามุ่งความสัมพันธ์

สำหรับผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท อยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีระดับการควบคุมปานกลางจึงมีรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์แต่มีระบบอำนาจที่ไม่ชัดเจนจึงต้องปรับใช้ รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน เข้ามาช่วยทดแทนเพื่อสร้างความชัดเจนให้กับการทำงานมากยิ่งขึ้น

ตัวแปร: อายุงาน

ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบผู้นำตามแนวทฤษฎี Contingency Theory คือ ขนาดการควบคุมสถานการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับสมาชิก โครงสร้างของงานและระบบอำนาจตามหน้าที่

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวทุกช่วงอายุจะอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีระดับการควบคุมสถานการณ์ปานกลางซึ่งมีความเหมาะสมกับรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์โดยเฉพาะกลุ่มผู้บริหารที่มีอายุงานเกิน 10 ปี

สำหรับกลุ่มผู้บริหารที่มีอายุงานไม่ถึง 10 ปี จะมีการใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน พอๆกับรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์ เนื่องจากผู้บริหารกลุ่มนี้อยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีความซับซ้อนประกอบกับอายุงานน้อยความชัดเจนในตัวเองอาจยังมีไม่มาก การใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน จะช่วยให้ผู้บริหารกลุ่มนี้สามารถวางแผนงานที่ชัดเจนเมื่อใช้ตั้งใจหรือสร้างความพึงพอใจให้กับพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชาได้

ตัวแปร: ตำแหน่งงาน

ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อ

รูปแบบผู้นำตามแนวทฤษฎี Contingency Theory คือ ขนาดการควบคุมสถานการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับสมาชิก โครงสร้างของงานและระบบอำนาจตามหน้าที่

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่เป็นผู้บริหารระดับล่างอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีขนาดการควบคุมสูงมีความเหมาะสมที่จะใช้พฤติกรรมการนำตามรูปแบบผู้นำแบบมุ่งงานแต่เนื่องจากมีระบบอำนาจที่ไม่ชัดเจนและผู้บริหารระดับล่างต้องเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชา ระดับปฏิบัติการและทีมงานบริการเป็นงานที่ให้ ความสำคัญกับคน ผู้บริหารระดับล่างจึงมีพฤติกรรมการนำในรูปแบบที่มุ่งความสัมพันธ์เท่ากับรูปแบบผู้นำที่แบบมุ่งงานจึงจะสามารถจูงใจพนักงานให้ตั้งใจทำงานได้

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวที่เป็นผู้บริหารระดับกลางและระดับสูงมีขนาดการควบคุมสถานการณ์ปานกลางโดยผู้บริหารระดับสูงจะมีพฤติกรรมการนำในรูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์มากกว่าผู้บริหารระดับกลางลักษณะการมุ่งความสัมพันธ์ของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเป็นการควบคุมการปฏิบัติงานด้วยการเข้าไปช่วยให้พนักงานสามารถปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่น ส่วนในด้านพฤติกรรมการนำในรูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน ผู้บริหารระดับกลางจะมีมากกว่าผู้บริหารระดับสูงลักษณะการมุ่งงานของผู้บริหารระดับสูงเป็นการมุ่งงานด้านการวางแผนเป็นหลักสำหรับผู้บริหารระดับกลางจะมุ่งงานในเชิงการปฏิบัติ ซึ่งการมุ่งงานของผู้บริหารนี้เป็นการช่วยให้พนักงานมีความเข้าใจในงานที่ต้องทำมากยิ่งขึ้น

ผู้มองหาระบบการศึกษาระดับประถมศึกษา

และองค์ประกอบของความสัมพันธ์ (Relationship) ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรต้น

1.1 รูปแบบงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research Design) และรูปแบบการเก็บข้อมูล

1.1.1 รูปแบบการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม (Questionnaire)

การเก็บข้อมูลแบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ยังสามารถเก็บข้อมูลจากพื้นที่ที่เข้าถึงได้ยากได้

การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลแบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

การเก็บข้อมูลแบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

การเก็บข้อมูลแบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุดในการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามรูปแบบผู้นำตามแนวทฤษฎี Contingency Theory สามารถสรุปความเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ของทฤษฎีรูปแบบผู้นำ Path - Goal Theory ได้ดังนี้

1. รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน ตามแนวทฤษฎี Contingency Theory มีลักษณะการใช้พฤติกรรม การนำเช่นเดียวกับรูปแบบผู้นำแบบชี้แนะและแบบมุ่ง การบรรลุเป้าหมาย ตามแนวทฤษฎี Path - Goal Theory

2. รูปแบบผู้นำแบบมุ่งความสัมพันธ์ ตามแนวทฤษฎี Contingency Theory มีลักษณะ การใช้พฤติกรรมการนำเช่นเดียวกับรูปแบบผู้นำแบบ มีส่วนร่วมและแบบสนับสนุนตามแนวทฤษฎี Path - Goal Theory

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยมีความพึงพอใจ ในความสำเร็จในบทบาทผู้นำของตนถึงร้อยละ 75 ของกลุ่ม ตัวอย่างแสดงว่าพฤติกรรมกรรนำในรูปแบบผู้นำตาม ทฤษฎีต่างๆเป็นที่ยอมรับและสามารถสร้างแรงจูงใจ ในการทำงานให้กับพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชา ได้เป็นการใช้รูปแบบผู้นำได้อย่างเหมาะสมและมีการใช้รูปแบบผู้นำมากกว่า 1 รูปแบบตามลักษณะ ของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป การกำหนดรูปแบบผู้นำที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ สมมุติฐานการวิจัยที่พบว่า ตัวแปรอายุ การศึกษา อายุงานและตำแหน่งงาน ไม่ใช่ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับรูปแบบผู้นำดังกล่าวแต่พฤติกรรมกรรนำตามรูปแบบ ผู้นำที่เหมาะสมกลับขึ้นอยู่กับสถานการณ์และ ลักษณะของสิ่งแวดล้อม อันได้แก่ ลักษณะโครงสร้าง งานและลักษณะของสมาชิกหรือผู้ร่วมงานนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยว ควรมีการใช้ รูปแบบผู้นำมากกว่า 1 รูปแบบ และไม่ควรลึงเลใจใน

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์ ที่เปลี่ยนแปลงไปแต่ต้องมีความชัดเจนในรูปแบบผู้นำ ของคนที่มีอยู่ มีความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับเปลี่ยน รูปแบบผู้นำของผู้บริหารในธุรกิจนำเที่ยวต้องคำนึง ถึงคุณลักษณะของพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชาเป็น สำคัญด้วย เช่น ธุรกิจนำเที่ยวเป็นธุรกิจบริการที่มี รูปแบบงานที่ชัดเจน การใช้รูปแบบผู้นำแบบมุ่งงาน ในมิติของการชี้แนะจึงมีความเหมาะสมสำหรับผู้บริหาร ในบริษัทนำเที่ยว แต่ถ้าพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นผู้ที่มีความชัดเจน เข้าใจขั้นตอนในการทำงานของ ตนและรู้หน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดีแล้ว ผู้บริหารใน บริษัทนำเที่ยวนั้น ต้องปรับรูปแบบผู้นำของตนให้เป็น ผู้นำแบบสนับสนุน จึงจะสามารถสร้างความพึงพอใจ หรือจูงใจพนักงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชาได้ดีกว่าการ ออกคำสั่งหรือการชี้แนะ

บรรณานุกรม

- ธงชัย สันติวงษ์.(2550). พฤติกรรมบุคคลในองค์การ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____.(2552). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ.(2553). การบริหารงานอย่างมี ประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : ธรรมนิติ.
- อำนาจ แสงสว่าง.(2554). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : อักษรวิพัฒน์.
- Axelrod, Alan.(2010). Patton on Leadership. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bennis, Warren G.(2011). On Becoming a Leader. London : Addison Wesley Longman.
- Benton, D. A. (2012). How to Think like a CEO. USA : Warner Books.
- Cashman, Kevin.(2011). Leadership From The Inside Out. USA: Executive Excellence Publishing.

Cook, Liz, and Brian Rothwell.(2009). *The X and Y of Leadership : How Men and Women Make a Difference at Work*. UK: Styles Publishing.

Robbins, Stephen P.(2009). *Organization Behavior*.New Jersey : Prentice-Hall International.

Tichy, Noel M., and Eli B. Cohen.(2010). *The Leadership Engine*. USA: Harper Trade.

Wells, Sandra J.(2009). *Women Entrepreneurs : Developing Leadership for Success*. USA: Garland Publishing.

RMU PRESS